

ת"פ 28373/08/16 - מדינת ישראל נגד ס ג

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 28373-08-16 מדינת ישראל נ' ג(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל ע"י עו"ד עומרית אבני

המאשימה

נגד

ס ג ע"י עו"ד ראפת עליאן

הנאשם

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו בשלוש עבירות אלימות כנגד בני משפחה:

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 30.7.16 בסמוך לשעה 2:00 (לאחר חצות) התגלע ויכוח בין הנאשם לאשתו (להלן: **המתלוננת**). במהלך הויכוח הכה הנאשם את המתלוננת באמצעות חגורה בכתפה וברגלה ובהמשך הכה את המתלוננת באמצעות מקל עץ. כתוצאה נגרמו למתלוננת חבלות ברגלה, בידה ובגבה.

על פי האישום השלישי, באמצע חודש פברואר 2016 סטר הנאשם למתלוננת.

על פי האישום הרביעי, ביום 30.7.16 בשעות הבוקר התערב בנם של הנאשם והמתלוננת, שהיה כבן עשר, בויכוח בין השניים. בשל כך הכה הנאשם את בנו ברגליו במקל עץ.

הןדאת הנאשם באה בעקבות הסדר דיוני, אשר כלל תיקונים בכתב האישום, ללא הסכמה בענין העונש. עוד הוסכם על הגשת תסקיר שירות המבחן.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה הפנתה לחומרת העבירות אותן עבר הנאשם ופגיעתן בערכים מוגנים. עוד הפנתה לנסיבות האישיות של הנאשם, ובכלל זה עברו המכביד והעובדה שהמעשים בוצעו כשבוע לאחר ששוחרר ממאסר ארוך בגין עבירת שוד. לאור אלה ביקשה לקבוע מתחם עונש שבין ששה חודשי מאסר לשמונה עשר חודשים ולהשית על הנאשם עונש ברף הגבוה של המתחם וכן להפעיל מאסר מותנה שלחובתו באופן מצטבר.

ב"כ הנאשם הפנה לכך שהנאשם הודה במיוחס לו, קיבל אחריות למעשיו ומבקש לשקם את יחסיו עם המתלוננת. עוד הפנה לכך שחרף הרשעותיו הקודמות של הנאשם, זהו הכשלון הראשון שלו בעבירות אלימות כנגד בני משפחה. ביחס לתסקיר טען ב"כ הנאשם, כי הנאשם לא נמצא מתאים להליך שיקומי בשל מחסום השפה. לאור אלה ביקש לקבוע

עונש במתחם שבין תשעה חודשי מאסר לשנים עשר חודשים ולהשית על הנאשם את הרף התחתון, וכן להפעיל את המאסר המותנה שלחובתו באופן חופף.

מתחם העונש ההולם

הנאשם הורשע בכך שבשתי הזדמנויות תקף את אשתו, במקרה אחד תוך שימוש בחגורה ומקל וגרם לה לחבלות, ובמקרה שני סטר לה בידו. כמו כן הנאשם הורשע בכך שהכה את בנו בן העשר במקל ברגליו, משום שהעז להתערב בויכוח בין הוריו.

אמנם מדובר במקרים נפרדים, אך הם בוצעו בזמנים סמוכים (המעשים מושא האישומים הראשון והרביעי נעשו באותו היום) ועל כן אקבע בעניינם מתחם עונש אחד.

חומרתן של עבירות אלימות הנעברות בתא המשפחתי, היא בכך שהן פוגעות בקרבתות פגיעה גופנית, ובעיקר נפשית, ומערערות את תחושת הביטחון האישי שלהם בביתם - המקום בו הם אמורים להרגיש שלוה וביטחון.

לא ניתן להשלים עם מעשיו של הנאשם. אין כל ערך ברטוריקה בגנות האלימות בתא המשפחתי או בשבח זכותה של אישה לעצמאות וכבוד, אשר אינה מתלווה לעונש מוחשי, המעביר את המסר בדרך שאינה משתמעת לשתי פנים. ונפסק בענין דומה (ע"פ 669/12 - י.ע. נ' מדינת ישראל):

קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה (ע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני בפסקה 12 (לא פורסם, 26.1.2012); ע"פ 322/12 מדינת ישראל נ' פלוני (לא פורסם, 18.4.2012)).

וכן ע"פ 4596/98 פלונית נ' מדינת ישראל:

"יש לקבוע כי ענישה גופנית כלפי ילדים או השפלתם וביזוי כבודם כשיטת חינוך מצד הוריהם, פסולה היא מכל וכל, והיא שריד לתפיסה חברתית-חינוכית שאבד עליה הכלח. הילד אינו רכוש הורה; אסור כי ישמש שק אגרופ, בו יכול ההורה לחבוט כרצונו, כך גם כאשר ההורה מאמין בתום לב שמפעיל הוא את חובתו וזכותו לחינוך ילדו. הילד תלוי בהורה, זקוק לאהבתו, להגנתו ולמגעו הרך. הפעלת ענישה הגורמת לכאב ולהשפלה אינה תורמת לאישיותו של הילד ולחינוכו, אלא פוגעת היא בזכויותיו כאדם. היא פוגעת בגופו, ברגשותיו, בכבודו ובהתפתחותו התקינה. היא מרחיקה אותנו משאיפתנו לחברה נקייה מאלימות. אשר על כן, נדע כי שימוש מצד הורים בעונשים גופניים או באמצעים המבזים ומשפילים את הילד כשיטת חינוך, הינו אסור בחברתנו כיום".

ר' גם עפ"ג 18822-08-15, ליאור דולב נ' מדינת ישראל, שם נפסק:

במקרים מן הסוג הנדון לפנינו, על בית המשפט להציב נורמה ברורה וחד משמעית, לפיה אדם הנוטל לעצמו את החירות לנקוט בדרכי אלימות כלפי בת זוגו וילדו ישלם מחיר משמעותי על מעשיו על מעשיו

(ר': ע"פ 4732/10 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנוב) (2012)).

ר' גם ע"פ 6724-01-14, סעיד נ' מדינת ישראל וע"פ 41333-08-14, חג'אזי נ' מדינת ישראל.

לאור אלה, מתחם העונש ההולם את מכלול מעשי הנאשם הוא מאסר בפועל, לתקופה שבין מספר חודשים ועד שנה וחצי.

נסיבות אשר אינן קשורות לעבירות

הנאשם יליד 1983. נשוי ואב לחמישה. לחובתו מספר הרשעות קודמות:

בשנת 2006 הורשע הנאשם במעשה מגונה בכח ונדון לשל"צ.

בשנת 2012 הורשע הנאשם בהיזק לרכוש ונדון למאסר מותנה.

בשנת 2014 הורשע הנאשם בפגיעה בפרטיות ונדון למאסר מותנה.

בשנת 2014 הורשע הנאשם בשוד בנסיבות מחמירות ונדון ל- 33 חודשי מאסר בפועל ושבעה חודשי מאסר על תנאי, שלא לעבור כל עבירת אלימות - ומאסר זה הוא חב הפעלה בשל הרשעת הנאשם.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם קיבל אחריות למעשים מושא האישומים הראשון והשלישי - תקיפתה של המתלוננת, והסביר את מעשיו ביחס עוין שלה לביתו מנישואין קודמים. הנאשם לא קיבל לפני השירות אחריות לתקיפתו של בנו ותלה את האחריות לארוע זה במתלוננת.

השירות התרשם, כי ברקע העבירות דפוסי אישיות תוקפניים ואימפולסיביים אשר אינם מווסתים, לצד קושי בהצבת גבולות. עוד עולה מהתסקיר, כי למרות הליכים שונים שהתנהלו נגד הנאשם, הוא אינו מקבל אחריות לכשלים שבהתנהגותו ואינו מתאים להליך שיקומי. להערכת שירות המבחן קיים סיכון, כי הנאשם ימשיך ויבצע עבירות.

לסיכום התסקיר נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

דיון והכרעה

לזכות הנאשם זקפתי את הודאתו, אשר יש בה ללמד על קבלת אחריות למעשיו, גם אם במובן הפורמלי. להודאת הנאשם משקל לזכותו גם משום שחסכה מהמתלוננת את הצורך להעיד נגדו, על כל הקשיים הכרוכים בכך.

לחובת הנאשם הבאתי בחשבון את הרשעותיו הקודמות ובעיקר את העובדה שעבר את העבירות זמן קצר מאוד לאחר ששוחרר ממאסר לא קצר, בעוד מאסר מותנה של שבעה חודשים תלוי מעל ראשו. הדבר מלמד על כשלון ההרתעה בעניינו של הנאשם.

התקשיתי להבין הטענה, כי הנאשם לא שולב בהליך טיפולי בשל מחסום השפה. מהתסקיר עולה באופן ברור, כי הנאשם אינו מתאים להליך טיפולי משום שאינו מקבל אחריות למעשיו ואינו מגלה מודעות לכשלים שהתנהגותו - ואין לכך כל קשר למוצאו של הנאשם או להיותו דובר ערבית (כפי שניתן להיווכח ממקרים לא מעטים בהם נאשמים דוברי

כל השפות, לרבות ערבית, השתלבו בהצלחה בהליכים טיפוליים והפיקו מהם תועלת רבה).

לאור אלה ראיתי להשית על הנאשם עונש הנמצא בצידו הבינוני של המתחם ולהפעיל את המאסר המותנה שלחובתו, באופן שחלקו חופף וחלקו מצטבר.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. עשרה חודשי מאסר בפועל. תקופת המאסר תמנה מיום מעצרו של הנאשם 3.8.16.
- ב. מפעיל מאסר מותנה של שבעה חודשים אשר הושת על הנאשם בת"פ 44079-03-13 בבית המשפט המחוזי בירושלים ביום 9.4.14. מתקופה זו שלושה חודשים ירוצו במצטבר לעונש המאסר שבסעיף א' וארבעה במצטבר, כך שסך הכל ירצה הנאשם שלושה עשר חודשי מאסר.
- ג. חמישה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת אלימות כנגד בן משפחה תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ה אייר תשע"ז, 21 מאי 2017, במעמד הצדדים.